

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.023/2024/4/I. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Név (cím2.)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Név1 ügyvéd, cím4)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes 30. sorszám alatt

A per tárgya:

kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Kaposvári Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

23.M.70.088/2023/28/II. szám

K ö z b e n s ő í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 152.400 (egyszázötvenkettőezer-négyszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt másodfokú eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára az esedékesség napjáig. A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét/adószámát közleményként fel kell tüntetni.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett tényállás szerint a felperes 1979. évben született, az általános iskola 6 osztályát végezte el, kőműves és festő munkákban szerzett gyakorlatot; a jobb a domináns keze. 2021 év őszétől az egyéni vállalkozó alperes alkalmazásában állt írásba foglalt munkaszerződés nélkül, betanított kőművesként, napi 8 órában. A felek 2022. október 18-i keltezéssel írásba foglalt munkaszerződést kötöttek határozott időre, október 28-ig azzal, hogy a felperes havi bruttó személyi alapbére 260.000 forint, de ténylegesen napi nettó 25.000 forint munkabérben részesült hetente készpénzben.
- [2] A felperest 2022. október 20. napján délután 16 óra körül üzemi baleset érte, amikor a cím5 szám alatti, a magyar állam tulajdonában álló, a Minisztérium vagyonkezelésében lévő épület (Laktanya) energetikai felújítása során homlokzati hőszigetelést végzett az alperessel és Név2 festő szakmunkás tanulóval együtt. A baleset úgy történt, hogy a napi munka befejezése után a szerszámokat szedték össze az állványon, amikor az épületen belül beszakadt a födém, emiatt az épület teteje és az a fal, amelyhez az állvány rögzítve volt, kidőlt, azzal együtt a csőállvány összedőlt, aminek következtében az állványon tartózkodó személyek, így a felperes is 6-8 méter magasról a földre zuhant.
- [3] A munkát, amelynek során a felperest a baleset érte, az alperes alvállalkozóként vállalta el a Zrt. fővállalkozóval kötött szerződés alapján. A munkaterületet a fővállalkozó 2022. szeptember 5. napján adta át részére jegyzőkönyvvel, munkavégzésre alkalmas állapotban. Az alvállalkozó feladata az volt, hogy az épület külső szigetelését végezze el kőzetgyapattal és hungarocellel. Az alperes ezt a tevékenységet állványról végezte, az állványt a fővállalkozó építtette Név3 egyéni vállalkozóval. Az állványról a felülvizsgálati jegyzőkönyv 2022. június 29. napján készült, mely szerint az állványt használatra megfelelőnek ítélték. Az alperes munkavédelmi oktatást nem tartott, kockázatértékelést nem készített. Az állványon korlát volt, egyéni védőeszköz (sisak, kesztyű) rendelkezésre állt, de azt a felperes nem használta.
- [4] A székesfehérvári kórházban megállapították, hogy a felperesnek a balesetben a bal csuklója és keze sérült, az orsócsont distális végének törését szenvedte el. Felső végtagi gipszet kapott, de a kórházi kezelést (megfigyelést) nem kívánta igénybe venni, saját felelősségére távozott. 2022. november 11. napján a siófoki kórházban radiológiai vizsgálat után körkörös gipszet helyeztek fel a kezére. A felperes balesetét a kormányhivatal 2023. január 11. napján üzemi balesetnek ismerte el.
- [5] Az alperes 2022. október 28-án, november 4-én, november 11-én, november 18-án, november 25-én, december 2-án, december 9-én és december 16-án 125.000-125.000 forintot fizetett készpénzben a felperesnek „baleseti járandóság megegyezés” címén. 2022. december 23. napján pedig megállapodást kötöttek a felek írásban, amelyben a felperes kijelentette, hogy az utolsó heti fizetését, 125.000 forintot átvett az alperestől, és nem kíván több fizetést kérni a balesete miatt. A felperes társadalombiztosítási ellátásban nem részesült. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alperes keresőképtelen állományba került, és 2022. október 10-től 2023. május 20-ig 100%-os táppénzt folyósítottak a részére.
- [6] A felperes keresetében 2023. január 1. napjától kezdődően az ítélethozatalig havi bruttó 751.880 forint munkabér és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest, kérte továbbá kötelezni 1.072.136 forint lejárt járadék – amelyből 2022. október 21-től gondozási díj 645.375 forint, háztartási kisegítő többletköltsége 300.242 forint és házkörüli kisegítő munka költsége 126.546 forint –, továbbá 2023. június 13. napjától kezdődően havi 148.278 forint

járadék – amelyből a gondozás díja havi 92.250 forint, míg a háztartási kisegítő többletköltsége havi 40.020 forint, a házkörüli kisegítő díja havi 16.008 forint –, valamint 7.000.000 forint sérelemdíj és késedelmi kamata, továbbá a perköltség megfizetésére a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166. § (1) bekezdésére, a 167. § (1) bekezdésére és az 51. § (4) bekezdésére, valamint az Mt. 9. §-a folytán alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § a) pontjára és a 2:52. §-ára tekintettel.

- [7] Álláspontja szerint az alperesnek munkáltatóként kötelessége volt gondoskodni a biztonságos munkafeltételekről, amelynek nem tett eleget, ezt igazolja, hogy az állvány, amelyen munkát végzett, összedőlt, emiatt súlyos sérüléseket szenvedett, amely kihatással van az életére. Folyamatos fájdalmat érez, a bal kezét csak korlátozottan tudja használni, és rehabilitációs kezelésre szorul. Egész életében fizikai munkát végzett, de ebben a tevékenységben a baleset óta korlátozva van. Festőként elengedhetetlen a csukló teljes mozgástartománya és terhelhetősége, amely már nem áll fenn nála. Elmaradt munkabérét, továbbá az élettársa által nyújtott gondozást, valamint a korábban általa a háztartásban, illetve a ház körül végzett munkák értékét kérte megtéríteni.
- [8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. Vitatta, hogy a balesetért felsősséggel tartozik, mivel álláspontja szerint az épület és az állványzat összeomlása nem az ő ellenőrzési körében, nem az ő munkaterületén történt, arra számítani nem lehetett, elháríthatatlan körülmény volt, ezért nem felel az Mt. 166. § (2) bekezdése értelmében. Összességében is vitatta a keresetet, arra hivatkozva, hogy a felperes tudna dolgozni, még ajánlott is számára munkát, azonban azt visszautasította. A kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget, amikor nem helyezkedett el, illetve nem kérte táppénz megállapítását, továbbá a saját felelősségére távozott a kórházból, és csak hetekkel később jelentkezett ismét. Hivatkozott a Ptk. 6:8. § (3) bekezdésére és az Mt. 5. § (2) bekezdésére, miután megállapodásuk szerint további kifizetést nem igényel a felperes, azaz joglemondással élt. Másodlagos ellenkérelmében a hozzátartozói gondozás-közreműködés egyszeri 50.000 forint költségét elismerte, azt meghaladóan kérte elutasítani a keresetet. Bármilyen marasztalás esetére pedig hivatkozott az Mt. 167. § (3) bekezdésére, hiszen őt egyéni vállalkozóként is súlyosan érintette a baleset: az eszközeinek jórésze megsemmisült, az egészsége hosszú időre megroppant, nem tudja vállalkozói tevékenységét folytatni, ezért a felelősség alóli mentesítését kérte 75%-ban.
- [9] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperest 2022. október 20. napján ért balesetből eredő kárért teljes mértékben felelősséggel tartozik az alperes. Határozatának indokolásában kifejtette, hogy az alperes felelőssége az Mt. 166. § (1) bekezdése alapján objektív. A munkáltatónak a munkavállalója egészségi állapotában bekövetkezett károkért fennálló felelőssége egyes kérdéseiről szóló 1/2018. (VI. 26.) KMK vélemény II. pontjának értelmezésével arra a következtetésre jutott, hogy az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontjában írt ellenőrzési körön kívüliség feltétele nem áll fenn, a munkáltató ellenőrzési körébe tartozik a munka kijelölt, körülhatárolt helyszíne, ideértve annak adottságait is. A munkát az alperes munkáltató szervezte meg, és arra volt ráhatása, hogy milyen körülmények között végzi a felperes a kijelölt munkát. Nem fogadta el az alperesnek azt a hivatkozását, hogy a fal másik oldalán nem ő, hanem egy másik alvállalkozó, illetőleg a fővállalkozó dolgozott, és a fal a belső munkálatok miatt dőlt le, ugyanis biztosítania kellett volna, hogy a felperes biztonságosan végezhesse a külső falon a szigetelési munkákat. Mivel az ellenőrzési körön belüli körülmény következtében történt a baleset, az egyéb körülmények vizsgálata már szükségtelen volt a Kúria gyakorlatából következően. Éppen ezért statikus igazságügyi szakértő kirendelése sem volt indokolt a jogalap eldöntése szempontjából, hiszen annak nem volt jelentősége, hogy ki volt a felelős az épület födémének összeomlásáért.

Ugyanígy a munkavédelmi szakértő kirendelésére vonatkozó indítványt sem teljesítette, mivel az alperes az Mt. 166. § (2) bekezdés b) pontjában írt körülményre nem hivatkozott, ellenkérelme nem terjedt ki arra, hogy a felperes munkavédelmi szabályt szegett, vagy bármilyen vétkes magatartást tanúsított volna.

- [10] E határozattal szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen – tartalma szerint – a megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy a balesetből eredő kárért felelősséggel nem tartozik, az alól az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontja alapján mentesül, kérte továbbá a felperest perköltségben marasztalni. Másodlagosan kérte hatályon kívül helyezni az elsőfokú határozatot és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítani. Véleménye szerint azért nem megalapozott az elsőfokú bíróság közbenső ítélete, mert a munkavégzés helyének speciális jellege miatt két elkülönülő munkahellyel kell számolni az épület külső és belső falán, és ő csak a külső falat tudta ellenőrizni, a belső falat nem, oda be sem juthatott. Szakértői kérdés lett volna, hogy miért omlott le a fal, erre vonatkozóan bizonyítási indítványt előterjesztett, azonban azt az elsőfokú bíróság nem teljesítette, és a mellőzésének sem adta kellő indokát.
- [11] Az általa korábban csatolt, a büntetőeljárásban kirendelt tartószerkezeti szakértő szakvéleménye megállapította, hogy az elkülönített helyszínű belső munkák során tervezői jóváhagyás nélkül módosított műszaki tartalom valósult meg, és a kritikus kivitelezési hibák együttese okozta a balesetet. Véleménye szerint a munkáltató mentesülésének alkalmazhatósága nem jogkérdés, hanem szakértői kérdés. Az épület belsejében folyó munkákra neki nem volt ráhatása, és ezt csak statikai építészeti tudással rendelkező szakértő tudja megállapítani. Annak ellenére, hogy az ő bizonyítási terheként határozta meg a bíróság az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontjában írt mentesülés feltételeinek igazolását, nem adott módot számára annak bizonyítására, ami eljárási hiba.
- [12] Kérte mellőzni a tényállásból, hogy 100% táppénzben részesült. Véleménye szerint nem megfelelően fogalmazta meg a bíróság a közbenső ítélet rendelkező részét sem, mert a felelősség alóli mentesülés fenn nem állása körében kellett volna megállapítást tennie. Kifogásolta továbbá, hogy az Mt. 167. § (3) bekezdése szerinti hivatkozását nem bírálta el az elsőfokú bíróság.
- [13] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú közbenső ítélet helybenhagyására és az alperes perköltségben való marasztalására irányult, lényegében helyes indokai alapján. Kiemelte, hogy az ellenőrzési kör meghatározása, illetőleg az, hogy a körülmény azon belül vagy kívül esik, jogkérdés, és az, hogy az alperesnek a fal másik oldalán történt munkálatokra nem volt ráhatása, nem teszi a károkozó körülményt ellenőrzési körön kívülivé, hiszen a munkáltató felelőssége objektív, kockázattelepítő. Felhívta a figyelmet arra is, hogy amennyiben az alperes nem volt tisztában a belső oldalon történt munkálatokkal, úgy nem tudott meggyőződni a biztonságos munkakörülmények fennálltáról, amely a munkavállalójával való kapcsolatában az ő kötelezettsége volt. A balesetet okozó körülmény tehát az ellenőrzési körön belül történt, így az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontjában írt további feltételek vizsgálatára nem volt szükség. Az elsőfokú bíróságnak a kereset jogalapjáról kellett döntenie, és mivel az alperes nem tudta kimenteni magát, a teljes kárt meg kell térítenie főszabályként az Mt. 166. § (1) bekezdése és a 167. § (1) bekezdése értelmében. A rendelkező részt helyesen fogalmazta meg az elsőfokú bíróság. Az alperes az Mt. 167. § (3) bekezdésében írt méltányossági kérelmét megalapozó körülményeket nem indokolta, jogi érvelést nem vezetett le.
- [14] A fellebbezés nem alapos.
- [15] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (1) bekezdéséből következően a másodfokú bíróságnak először az alperes hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelméről kellett döntenie. Másodlagos fellebbezési

ellenkérelmében azért kérte – tartalma szerint – a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú közbenső ítélet hatályon kívül helyezését, mert az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítás elrendelésére irányuló indítványát nem teljesítette, amivel több eljárási szabályt is megsértett.

- [16] Az alperes a 2022. október 20-án bekövetkezett baleset miatt a felperest ért károk viselése alóli mentesülésére hivatkozott az Mt. 166. § (2) bekezdése – egész pontosan az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontja – alapján, és ezt szakértői bizonyítás útján kívánta igazolni. Azt ugyanis sem az elsőfokú eljárásban, sem pedig a fellebbezésében nem állította, hogy a baleset kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartásának következménye, így az Mt. 166. § (2) bekezdés b) pontjában írtakat nem kellett vizsgálni. A törvényi feltételek megvalósulását valóban az alperesnek kellett bizonyítania, miután a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a bizonyítási érdek az ő részéről állt fenn.
- [17] Ugyanakkor a bíróság kizárólag a per eldöntéséhez szükséges bizonyítást köteles elrendelni, amelynek során a fél által előterjesztett bizonyítási indítványokhoz nincs kötve, mint ahogy erről a Pp. 276. § (1) és (3) bekezdése rendelkezik, és mellőzi a bizonyítás elrendelését, ha ez a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen, ahogyan ugyanezen jogszabályhely (5) bekezdése fogalmaz. Ebből következően az elsőfokú bíróság azzal, hogy az alperes által a jogalap megítéléséhez kapcsolódóan indítványozott szakértői bizonyítást a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelennek tartotta, és ezért mellőzte, nem követett el eljárási szabálysértést (BDT2023. 4671.), emiatt a közbenső ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor. Az elsőfokú bíróság indokát adta annak, hogy az alperes bizonyítási indítványát miért utasította el, így nem sértette meg a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt, az ítélet indokolására vonatkozó eljárásjogi szabályt sem.
- [18] Tekintettel arra, hogy úgy ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy a keresettel érvényesített jog fennállása a jogalap és ennek alapján a felperest megillető követelés összege tekintetében a vita elkülöníthető, a jog fennállásáról a Pp. 341. § (4) bekezdése szerint közbenső ítéletet hozott, mellyel nem sértette meg a döntés korlátaira vonatkozó, a Pp. 342. § (1) bekezdésében foglalt szabályokat. A fellebbezésben írtakkal szemben a felperes helytállóan hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy amennyiben a bíróság megállapíthatónak találta volna az alperes mentesülését az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a keresetet elutasító ítéleti döntést hozott volna, és nem a mentesülés alaposságát kellett a rendelkező részbe foglalnia.
- [19] Nem volt vitás a felek között, hogy a felperes az alperesnél munkaviszony keretében végzett munkát, amikor 2022. október 20-án munkahelyi balesetet szenvedett. Az ennek folytán bekövetkezett kár, így a felperes káraiért az alperes – az okozati összefüggés fennállta miatt – kártérítési felelősséggel tartozik, amely objektív és teljeskörű az Mt. 166. § (1) bekezdéséből és az 1/2018. (VI. 25.) KMK véleményből következően. Az alperes védekezése folytán abban a kérdésben kellett állást foglalnia a másodfokú bíróságnak is, hogy a baleset az ő mint munkáltató ellenőrzési körében vagy azon kívül következett-e be; ha azon kívül, akkor a további törvényi feltételek is megvalósultak-e, mert ez utóbbi esetben a kártérítési felelősség alól mentesül.
- [20] Az alperes fellebbezésében nem vitatta az elsőfokú közbenső ítélet tényállásában annak leírását, hogy hol, mikor és milyen feltételek, munkakörülmények között végzett alvállalkozóként épületszigetelést, és azt sem tette vita tárgyává, hogy a munkavégzés megkezdése előtt sem kockázatértékelést nem végzett, sem pedig munkavédelmi oktatásban nem részesítette a felperest. Az alperes azt állította, hogy a földem beomlásához, illetve a fal összedőléséhez, amihez az állvány, amin a felperes is munkát végzett, rögzítve volt, tőle független ok, a belső épületrészen végzett szakszerűtlen átalakítás vezetett, amit befolyásolni, elhárítani nem tudott, mert nem volt ráhatása, azaz ellenőrzési körén kívül esett.

- [21] Az 1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény II. pontja szerint a munkáltató ellenőrzési körébe tartozik feladatainak ellátása, az ezzel összefüggő személyi magatartások, a munka megszervezése, általában a telephelyén kívül végzett munka kijelölt, körülhatárolt helyszíne, ideértve annak adottságait. Az ellenőrzési kör fogalmába tartozik általában minden olyan tevékenység vagy körülmény, amelyre tekintettel a munkáltatónak nemcsak lehetősége, de kötelezettsége is a kár megelőzése, aminek megítélésénél minden olyan objektív tény vagy körülményt értékelni kell, amelynek az alakításához bármilyen lehetősége volt a munkáltatónak. Ezt az álláspontját fejtette ki a Kúria Mfv.I.10.419/2015. számú határozatában, továbbá az Mfv.10.069/2023/6. számú ítélete indokolásában (BH2024.89.). Ennek értékelése során a baleset közvetlen okát és a balesethez vezető egész munkafolyamatot vizsgálni kell (Kúria Mfv.10.442/2018/4.).
- [22] A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 2. § (2) bekezdése szerint a munkáltató felelős az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményének megvalósításáért, amely alapján biztosítja az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményeit, mely követelmények megvalósulásáért felelős, amelynek módját a jogszabályok és szabványok keretén belül ő határozza meg, mint ahogy az Mvt. 2. § (3) bekezdése, illetőleg az 51. § (4) bekezdése tartalmazza. A kockázatértékelésre vonatkozó szabályokat a munkáltató részére az Mvt. 54. § (2) bekezdése írja elő. Az Mvt. 54. § (7) bekezdés a) pontja értelmében pedig köteles a munkáltató az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzéshez szükséges utasításokat és tájékoztatást megadni a munkavállalónak a munkavégzést megelőzően, és a b) pont alapján rendszeresen meggyőződni arról, hogy a munkakörülmények megfelelőek-e a követelményeknek, a munkavállalók ismerik-e, illetőleg megtartják-e a rájuk vonatkozó rendelkezéseket. A munkavédelmi szabályok objektív jellegűek, azok megsértése megvalósul, ha a munkáltató azokat nem tartotta meg vagy megszegte, illetőleg elmulasztotta – ezt fejtette ki a Kúria az Mfv.10.442/2018/4. számú határozatának indokolásában.
- [23] Az alvállalkozói szerződés keretében a telephelyen kívül végzett munka megszervezése, az egészséges és biztonságos munkavégzés követelményeinek biztosítása a munkáltató alperes kötelezettsége volt tehát, ami az elsőfokú bíróság helyes értelmezésében nem szűkölt le kizárólag a külső falon végzett szigetelés munkafeltételeinek a biztosításához – úgy mint állvány, korlát, egyéni védőeszközök –, hanem kiterjedt annak vizsgálatára is, hogy az alperes milyen körülmények között, milyen munkakörnyezetben végeztetett munkát a munkavállalóival, így a felperessel. Ehhez hozzátartozott, hogy meggyőződik a tágabb értelmében vett munkahelyi környezetben rejlő kockázati tényezőkről, amit az Mvt. hivatkozott rendelkezéseiből következően nyilvánvalóan, saját elismerése szerint sem teljesített.
- [24] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy a felperes kárát nem a munkáltató ellenőrzési körén kívül eső körülmény okozta, ami miatt az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontja szerinti mentesülési ok – a kárt a munkáltató ellenőrzési körén kívül eső olyan körülmény okozta, amellyel nem kellett számolnia és nem volt elvárható, hogy a károkozó körülmény bekövetkezését elkerülje vagy a kárt elhárítsa – nem következett be. Az ellenőrzési körön belülség pedig feleslegessé tette a további törvényi feltételek vizsgálatát, így az ezek fennálltára vonatkozó, az alperes által indítványozott statikai, illetőleg munkavédelmi szakértői bizonyítás elrendelése a felek közötti jogvitában szükségtelen volt: az adott tényállás mellett az ellenőrzési kör terjedelme jogkérdésként a bíróság által megítélhető volt szakértő Pp. 300. § (1) bekezdése szerinti igénybevétele nélkül.
- [25] Az alperes érvelésével ellentétben az Mt. 167. § (3) bekezdése alapján előterjesztett kérelme nem a 166. § (1) bekezdése szerint fennálló felelősségéhez, hanem a felperes részére jogszerűen megítélhető kártérítés mértékéhez kapcsolódik, annak megállapítása során kell

értékelni a kérelem alaposságát. Tehát az alperesnek az a hivatkozása, hogy közbenső ítéletében a jogalap tekintetében az elsőfokú bíróság erről a kérelemről nem döntött, idő előtti, a per későbbi folyamatában kerülhet sor ennek vizsgálatára.

- [26] Ugyanakkor valóban szükségtelen az elsőfokú közbenső ítélet indokolásának [21] bekezdésében az alperes táppénzességére vonatkozó megállapítás, mert nem tartozik a kereset alaposságának megítéléséhez, nem szükségszerű tényállási elem, ezért ezt a másodfokú bíróság mellőzi a tényállásból.
- [27] A már kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú közbenső ítéletet érdemben helytállónak találta, és azt a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [28] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amelynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozta meg. Köteles továbbá az alperes megfizetni a le nem rótt másodfokú eljárási illetéket az állam javára a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése szerint.

Pécs, 2024. szeptember 10.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró